

02

**Ruská Máša není česká
Maruška!**

Jmenuji se Máša, ale ne Maruška. Do ČR jsem se přistěhovala ve svých sedmnácti letech, kdy slovo „zahraničí“ zní tak lákavě a celý svět se dá umístit na dlaň mladé holky. Uvědomění si reality ale nikdy nepřichází pomalu, narazíte na ni jako autem do stromu, stejně jako kdysi dávno já. Stála jsem s kufry plných věcí před kolejí ztracených cizinců, propojených jedinou myšlenkou „jsem sám v cizí zemi s cizím jazykem, bez rodiny, přátel a nevím, co tady dělám“. Teď jsem tady sedmým rokem. Přemýšlím česky, nadávám rusky, nesnáším vodku a miluji svíčkovou. Obdivuju český hokej, ale fandím tomu našemu, radostně řvu „S lehkým parom!“ Zpívám českou hymnu se stejnou hrdostí jako tu ruskou. Mám ráda Pelíšky a děším se Mrazíka. Pořád se snažím vysvětlit kamarádům, že ryba s majonézou, vajíčkem a červenou řepou je fakt super jídlo, stejně tak jako maso s omáčkou, šlehačkou a brusinkami. Jsem tu doma a vracím se domů, s nostalgií zapínám ruské pořady, které od dětství nesnáším, jen protože mi připomínají domov. Nejsem vláda ani prezident, ale jsem moje země.

M Á Š A